

ΗΡΩΪΚΕΣ ΜΟΡΦΕΣ ΤΗΣ ΕΛΛ. ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

Ο ΑΡΧΗΓΟΣ ΤΩΝ ΖΥΓΙΩΤΩΝ

Η ζωή και ο θάνατος του Δημήτρη Μακρή. Πώς καθήρηνσε στην Αιτωλία το χαράτι. Ο γάμος του από πολιορκία Μεσολόγγι και το επεισόδιο με τους Τουρκαλβανούς. Ο Μακρής στην Έβρο και το άλογο του Κίτσου Τραβέλλα. Μια πληροφορία για τον περίφημο «Κατάστιχο Άνθρωπο». Πώς η Μακρίνα έμειρολόγησε ζωντανό τον άνδρα της, κτλ.

ΙΑ άπο τις φλογερότερες ψυχές της Έλληνικής Έπανάστασης ήταν και ο Δημήτριος Μακρής, ο Μεσολογγίτης. Θά διηγηθούμε σύντομα τη ζωή και τα περιεργά ανέκδοτά του :

Ήταν γινός του περιφημου άρματολού του Ζυγού Καπετάν Μακρή και γεννήθηκε στα 1780. Όταν έβλασε το 1821, και οι καπετανοί της Δυτικής Έλλάδος έστέκονταν διασχιτικοί άν έπρεπε να επαναστατήσουν κ' αυτοί, ο Δημήτριος Μακρής άπεράσσε να κίμει ένα τελεσίσημο γεγονός που να τους άναγκάσει ν' άρτήσουν τις έπιφυλάξεις τους. Έμιάκειμε λοιπόν τα παλληκάρια του και βγήκε στη Σχάλα του Μανρωματιού, καρτερότατος να περάσουν από κεί οι χ α ρ α τ ζ ή ε ρ ζ Τουρκούς, δηλ. οι εισερχόμενοι της πεύνας, που οι πολιορκημένοι έφαγαν όχι μόνο τ' άλογα, αλλά και τους σκύλους και τις γάτες.

Όταν ήθετε ή ώρα της Έξόδου, ο σείρης του Μακρή, σέρνοντας τ' άλογο, ακολουθούσε τον άρχηγό του, όμως τη στιγμή που άκουστροσε ή άτασία κραγής κάσσο! πού ε στην έπακολουθήσασα ταρραχή, φαίνεται ότι ο σείρης έχασε κ' αυτός την ψυχραιμία του και πισωδρόμησε, σέρνοντας το άλογο από τα χαλινάρια...

Άξαφνα βροθήκε άντιμέτωπος με το στρατηγό Κίτσο Τραβέλλα, ο άποιος συνόδουσε την θροαιότητα Βασιλική—γυναικα του άστεφάνουτη άκούμα, αλλά άγαπημένη, αφού της ελε με όσο υποσχεθεί να τη στεφανώσει μόλις βγούνε από την Κόκκισα του Μεσολογγίου. Η γυναίκα κρατούσε το παιδί τους στην άγκυλιά, το μικρό Δημητρώκη Τραβέλλα, δύο χρονών. Ήταν όμως και σ' ένδιαφέροσσεα κατόστασια.

Ο Κίτσος Τραβέλλας, μόλις ειδοε το σείρη του Μακρή, τον διεταξε να του δώσει τ' άλογο για να δάλλε έπάνου της γυναίκα του και το παιδί. Ο σείρης άρνηθηκε, κ' ο Τραβέλλας, φοβερίζοντάς τον, του το πήρε διά της βίας, έβαλε πάνω τη Βασιλική και το Δημητρώκη του, καθέλλησε κ' αυτός στα καπούλια, και πήρανε το δρόμο της Έξόδου. Τη σσηνή αυτή ο ποιητής Άντωνιάδης την περιγράφει έπί το θεατροκωμικό ετα :

Ός εκατόν δ' έφάνησαν γυναίκες, κ' εμπρός όλων έπι του ίππου του Μακρή το Κίτσου του (Τραβέλλα ή έρομένη, έρυθράν εξ αίματος ομορφιάν κρατούσα με την δεξιάν, κ' έπαίρουσα (στην άλλη) άγκάλην κλαίον δυνατά τό άμοίρον της τέκνον.

Τό άλογο του Μακρή τους έφερνε στην άσφάλεια, αλλά στην ταρραχή και στη νύχτα, τό παιδί έπεσε από τη σέλα και τό έχασαν. Άρχότερα, όταν εσώθησαν, έμιασαν πώς ο Δημητρώκης θροικετα στο Τουρκικό στρατόπεδο και τον έξαγοράσαν με σαράντα Οθωμανούς αμυαλάτους.

Ο γάμος του Κίτσου Τραβέλλα και της Βασιλικής γίνηκαν μετά τρία χρόνια στ' Άνάβλι. Όταν κρωτοσανατήθηκε όμως ο Κίτσος με το Μακρή, φιλονέκησαν ζωηρά για την άρπαγή του άλόγου και παραλίγο ναύθουν στα χωρία, πέσανε όμως οι φίλοι τους στη μέση και τους έχώρισαν... Τό παιδί τό έρωσα, ο Δημητρώκης Τραβέλλας, μεγαλώανε, έξαιορετικά ζωηρό, πρώτο στους πετροπολέμους και τελευταίο... στο γράμμα. Άμα γίνηκε άντρος, χάρηκε από την Έλλάδα, πήγε σε χωρες άγρόιον λαών, οι άποιοι τέλος τον αμυαλώσαν και τον έστημάτισαν. Είνε ο περιφάρμος εκ Α τ ά σ τ ι κ ο ς δ ν θ ρ ο π ο ρ ζ που ξαναφανερώθηκε στας Άθήνας στα 1890 κ' έκανε πόσο θόρυβο με το μαπτήριου. Οι άναγνώστες μας ξέρουν την ιστορία του.

Άς ξαναγνώσουμε στην ιστορία του ήρωά μας, του στρατηγού Δημήτρη Μακρή :

Όταν ή Έλλάς γίνηκε Κράτος ελεύθερο, ο άρχηγός των Ζυγιοτών πήρε το βαθμό του ύποστρατήγου κ' έζησε με την οικογενεία του ως τον Αύγουστο του 1841 στο Μεσολόγγι.

Ο θάνατός του σημαείθηκε μ' ένα δραματικό επεισόδιο, αντίθετο της παλληκάριας ζωής του : Όταν ο καπετάν Μακρής έννοιωσε ότι πληρώνεται ή τελευταία του ώρα, έξήτησε από τη γυναίκα του ν' άκουστ... το μοιρολόγι που θα του σπή!

Χιμμένη γρηά! της ειπε, έχχεται ο Τάταρης να πάρη την ψυχή μου. Άντε γρηά, μοιρολόγια τόν ήρωά σου!...

Ζωντανόνε να σε μοιρολόγησα, καπετάνε μου! διεμαρτυρήθηκε ή Μακρίνα.

Ζωντανόνε! διάταξε ο στρατηγός.

Κι' έτσι, ένδ ή καπετάνισσα έθρηνηολογούσε, ο καπετάνιος έταράδουσε την ψυχή του στον Παλάτιο.

Ο Άλιών της άλλης ήμέρας έγραφε :

... Και τό τέλος της ζωής του ήταν περιεργον. Ο Μακρής αισθάνεται ότι έλαει ύποκύνει κατά πρώτην και τελευταίαν φοράν τον άνχνα του εις τον πέλενον του θανάτου. Ένθουτα, δολλέζεται και εξέχρεται της πάλευσε του Μεσολογγίου, ως να εξεστρέψουσε κατά τινος Παπά. Φθάσας εις τό χωρίον, χαίρετά την

κτορες του άταπίου κεφαλιού φόρου εκ α ρ α τ ζ η ε ρ ζ, που ειχαν βγει στην έπισηρία να τόν μαζέψουν.

Και όταν οι χαρτζήδες έφτασαν στο στενό, συννοδούμενοι από τους έπίστους Σλαχίδες, ο καπετάν Μακρής ριζήκε πάνω τους, τους έκόπασσε, πήρε το μικρό θρασούρι, (που άπετέλεσε τη βάση του επαναστατικού παμείου), κ' έτσι κηρύχτροσε ο Άγών και στη Δυτική Έλλάδα.

Στις τρεις ένδοξες πολιορκίες του Μεσολογγίου ο Δημήτριος Μακρής έδειξε όλη τη φρονιμάδα του και τόν ένδοξοπαίμο του. Στην Έθνική μας Βιβλιοθήκη βρίσκεται χειρόγραφο μιά ιστορία του Μεσολογγίου, γραμμένη από το γινίο του Μακρή, το Νικόλαο. Σ' αυτήν ύπάρχει και το άκόλουθο σχετικό ανέκδοτο :

Σε μιά από τις πολιορκίες, ο στρατηγός Δημήτριος Μακρής, έροτεμηνός με μιάν άμορφη Μεσολογγιοπούλα, τη ζήτησε να την κίμει γυναίκα του. Γόηγορα γίνηκαν και οι γάμοι τους, που τους γίφτασε όλο το Μεσολόγγι. Την ίδια μέρα ο φροφάρχος της πολιορκημένης πόλεως καπετάν Δημήτριος Δεληγιώργης, άρραθωνάτροσε με μιάν άλλη κοπέλλα, κ' έτσι οι πολιορκημένοι γιόφτασαν διπλή χαρά. Η πεύνα άκούμα δέν τους ειχε σφίξει. Φάγανε, ήπανε, τραγουδούσανε με τά διολιά και θέλοντας να διαλαήσουν θρονεταρά τη διπλή χαρά, άρμασαν τό ντουφεκιά από στις νύκτες...

Οι πολιορκητές Τουρκαλβανοί ξαναφάντροσαν και σάν εκάταλάβαν ότι οι παροβολισμοί αυτοί ήταν παροβολισμοί χαράς, ρώτησαν άπ' άντίκρου :

—Σάν τί καλά χαμπάρια λάβατε και ριζνετε ντουφεκιάς;

—Παντρούετρε, ο καπετάνιος μας! άπάντροσαν οι Μεσολογγίτες από τη ντάπια.

—Νά ζήσουνε! άπάντροσαν οι Τουρκοί και άρχισαν κ' αυτοί τις νουφεκιάς.

Κι' έτσι, με τρόπο άρκετά Όμηρικό, έχχθοί και φίλοι επανηγήρουσαν τό στεφανώματα του καπετάν Μακρή και της άμορφης Μεσολογγιοπούλας.

Στη «Μεσολογγιάδα του ο ποιητής Άντωνιάδης άναφέρει τό άνωτέρω πολεμικό επεισόδιο με τους εξής στίχους :

Όπλων δ' άκούοντες εολάς οι Άλβανοί όπλιται κ' όργάνων ήχον εύθμον, θαναμάζονα τό πρήγμα, και τών Έλλήγων τους σκοπούς κοιτάτα θροτώσαι : —Τί τρέχει; πόθεν άκούμα πυροβολείται τόσον έντός της πόλεως; αυτό δέν έιν' εως τώρα.

Τουιαύτα δ' άπεκρίθησαν οι Έλλήγοι άσμένως: —Πυροβολούν εις τό Μακρή τόν γάμον οι συμπατά, τόν προσφιλή των Ζυγιοτών όπλαραγγόν τιμώντες, πυροβολήσατε και σεις τιμώντες την άνδρειαν.

Είπον, κ' ο λόγος εύρηκε ήχώ εις τους γενναίους Τουρκαλβανούς: πυροβολούν κ' ένείνοι παροβολιάς θαναμάζοντες κ' εις τους έχθρούς άκούη την άνδρειαν.

Ο Δημήτριος Μακρής, στην τραγική τρίτη πολιορκία του Μεσολογγίου ειχε ένα θαμνάσιο άρμάτικο άλογο, που τό άγαπούσε και με κανέναν τρόπο δέν έδέχτροσε να τό θυσιάσει, στις φοβερές ήμέρες

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΧΑ'ΙΝΕ. 1. Τό καλοκαίρι, κόρη μου, κρούεις στα μάγουλά σου... 2. Τα δάκρυά μου γέννησαν ένα ασυρό λυλοσβία κ' οι πόθοί μου όλοι άπόνοιτο γυναίκα τραγούδια... 3. Φαρμάκι μέσα στής ζωής μουβρηςε το λουλούδι... 4. Μαργαριτάρια κ' άστρα μου, ορανά και θάλασσα μου, δέν λάμπετε περισσότερο από τόν ήρωά μου.

Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΩΝ

ΑΠΟ Τ' ΑΠΟΜΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΣΑΡΑΣ ΜΠΕΡΝΑΡ

ΣΤ'.

ΠΕΙΤΑ από λίγες μέρες —συνεχίζω ή Σάρα Μπερνάρ στά «Απομνημονεύματάς της— παρουσιάστρια στο ρόλο τής 'Ιουσίας στο «Βρετανικό, έχοντας γιά Νέριωνα τόν Μουνέ Σουλλύ, ό άποτίς έπαιξε ύπεροχα. Μά κ' έγώ σημείωσα απόν γοητευτικό απόν ρόλο τής 'Ιουσίας μά έπαυχία άπέχραγτη κ' άπίστευτη. Τήν ίδια έπαυχία σημείωσα κωπόταν κ' στούς «Γάμοις του Φίγκινς» του Μπωμαρασαί.

Τά πράγματα πήγαιναν έτσι, όταν κατά τόν Μάρτιο του 1873. ήρθε στον διεθυντή τής «Γαλλικής Κομωδίας», Περρέν, ή ιδέα ν' ανέβαθη τήν «Δαλιδάς» του 'Οκταβίου Φεγιά.

Μά τώρα ό Περρέν, κάνοντας μά ήλιθία διανομή, μου έδωσε τόν ρόλο τής Δαλιδάς, τής κοκκίας καί μωχρήρης αυτής βασίλισσας, ενώ συγχρόνως έταν άλλο ρόλο του έργου—ρόλο κόρης φακτής κ' αιδεσίας, που παίζατε σέ μένα— τόν έδωσε στην Κρουαζέτ.

Τό έργο λίγο έλειψε ν' αποτύχη εξ αιτίας τής διανομής αυτής. Έγώ έβίασα τόν έαυτό μου γιά νά φανώμαι ύπεροστική, άγρια καί φιλήδονη, σάν τήν Δαλιδά, ενώ ή Κρουαζέτ έπαιξε έντελώς Ξενυχισμένα, γιά νά προσαρμοσθή στο ρόλο τής.

Έτσι, ή «Δαλιδάς» καταβάστρωσε έπειτα από λίγες μέρες. Κατόταν έπαιξε τόν ρόλο τής 'Ανδρομάχης με τεραστία έπαυχία, μαζί με τόν Μουνέ Σουλλύ ως 'Ορέστη, ό άποτίς άποθεώθηκε κυριολεκτικώς.... "Α τ' ύπεροχος που ήταν ό Μουνέ Σουλλύ στο ρόλο του 'Ορέστη. 'Η μάνα του, ή τρελλά του, ή έμφάνισι του γενικώς, ήταν κατά άράντισμα.

***

"Έπειτα από λίγον καιρό, χωρίς στις έπαυχίες μου αυτές, έπήρα μά τέτοια θέσα στή «Γαλλική Κομωδία», όποτε όλοι σχεδόν οι Άλλοι καλλιτέχρια ήρχισαν νά με ζηλεύουν. Μά κ' έγώ τό ελα πάρα ένάπου μου τόσο, όποτε ό διεθυντής του θεάτρου κ. Περρέν, άρχισε ν' άνησυχί. 'Ο κ. Περρέν, μοιούτι άνθρωπος διανοητικώς άνώτερος, ήταν τρομερά άνταρχικός. Έγώ ήμου επίσης άπταρχική κ' έτσι έχομαισε διαρκώς σέ συγκρούσεις. "Ηθέλε πάντα νά μου επέδωλι τή θέλησί του, μά έγώ δέν έννοούσα νά τήν δεχθώ. Γελούσε βέβαια με τ' άπότομα φροσημάτια μου καί τήν άνοιδεία μου, όταν άπευθύνόντουσαν προς τούς άλλους, μά μάνιας κυριολεκτικώς όταν άναθάβια προς αυτόν.

"Έμένα πάρα άτ' τίς μεγαλειότερες χαρές μου έκείνη τήν έποχή, ήταν νά έξοργίζω τόν Περρέν. Άν καί τώρα μετανιώ ειλκρονώς γι' αυτό. Μά τραλίξε τόσο τήν θύμωσι καί ήθελε νά μλήσει γοήγορα, αυτός που συνήθως ζήγισε όλος του τίς λέξεις, όποτε δέν μπορούσα ν' άνασταθώ στον πειρασμό. "Όταν θύμωσε επίσης, τά μάτια του στραβογυρίσαν μέσ' στις κόγχες τους καί τό πρόσωπό του γέμει από μελανές βούλες. 'Ο θυμός του τόν έκανε άκόμα νά βγάξη καί νά βάζη τό καπέλο του δεκαέντε φορές στο λεπτό, ενώ τά καλοχρησιμεύοντα πάντα μαλλά του ρθωνόντουσαν σάν τ' άγκάθια του σκακίζόχορου.

"Αν καί ελαχ τότε ήλιχία που μπορούσα νά σέπτομαι λογικά, εύχαριστούμου με τά άσχημα αυτά άστεία, τά άποία—γασί νά τό κρύψω;— μου άρέσων άκόμα καί σήμερα.

***

"Ένωμεταξύ όμως ή ζωή μας στή «Γαλλική Κομωδία» του καί τήν παρακαλεί νά μοιρολόγησι καί νά τραγώδησι τόν ήρωά της. Άθή κατ' άρχάς δυσκολεύεται; άλλα τέλος, κατ' έπιμόνον αίτησι του άνδρός της, όστις τήν πληθέρροει δι ό «Τάταρης» έρχεται, άρχεται τραγώδουσα τό Κλέπτικον Τραγούδι. 'Ο Μωκός τήν έλίει άκακάρδωμνκτι, ένθυμείται εις τό τραγούδι τούτο δόλοκληρον τήν ζωήν του καί παραδίδει τό πνεύμα εις τόν Δημιουργόν του παντός. Τωάντην ζωήν βέβαια έπρεπε νά έχωσι οι άνθρώποι ό έπιθυμώδεις τό δυσκολετέρον έργον τής έποχής μας, τήν άπελευθέρωσι τής 'Ελλάδος.

μοδιάς γινόνταν κάπως έννευροστική. 'Ο Περρέν, που ήταν πάντα δυσαρεστημένος μαζί μου, δέν μου έδνε τους ρόλους που ήθελα. "Ηθέλα νά παίζω τήν Καμίλλη στο έργο του Μυσσε «Δέν παίζουν με τόν έρωτα»; Έδωκαν τό ρόλο αυτό στην Κρουαζέτ. "Ηθέλα νά παίζω τή Σελιμένη; Πάλι στην Κρουαζέτ έδιναν τόν ρόλο που μου άρεσε.

"Ο Περρέν ήταν πολύ μερολήττικος προς τήν Κρουαζέτ. Τήν έθαίμαζε. Καί έτσι ή νεαρά καλλιτέχνης, που ήταν πολύ φιλόδοξη, κολάσεσε όσο μπορούσε τόν άπταρχικό διεθυντή τής «Γαλλικής Κομωδίας».

Μ' αυτόν τόν τρόπο, πετύχαινε ό,τι ήθελε. 'Επειδή δέ ή Σοφία Κρουαζέτ ήταν καλή κ' ειλκρονής, μου έλεγε συχνά, όταν τής παραπονούμου σχετικώς : «Κάνω ό,τι κάνω κ' έγώ. Δείξου πολύ πεπρωτική. Ένώ σου περνάς τόν καιρό σου μ' έπανατάσεις, έγώ, προστοιμένη πως κάνω ό,τι θέλει ό Περρέν, τόν κάνω νά κάνει ό,τι θέλω έγώ. Δοκιμασε καί θά ιδής...».

Τότε κ' έγώ, παίρνοντας θάρρος, ανέβαινα στο γραφείο του Περρέν, ό ύποτίς με ύποδεχόταν στερεοστικώς μ' αυτή τή φροσί :

— "Α! Καλήμέρα, κυρία 'Επανόστιας! Είστε ήσυχη σήμερα.... Τότε έγώ, κάνοντας τήν πρόσχαρη καί τή γελασπή, έβαξα όλη τήν ύποκριτική μου δύναμη καί του μιλούσα με τή γλυκύτερη φωνή μου. Αυτός μ' άκουγε γεμάτος διάθεση, έλεγε διάφορα έξιντόστα άστεία, γιατί ήταν πνευματοδόστατος, κ' έτσι περνούσαμε ένα τέταρτο τής ώρας έξωφρετικά εύχάριστο. Τότε έκρυνα πεία κατάλληλη τή στιγμή νά φέρω τή συζήτηση από ζήτημα που μ' ένδιέφερε, καί του έλεγα :

- "Άφήστε με νά παίζω τόν ρόλο τής Καμίλλης στο «Δέν παίζουν με τόν έρωτα».
- Αυτό είνε άδύνατον, παιδί μου. 'Η Κρουαζέτ θά δυσαρεστηθή.
- Τής έμίλησα σχετικώς καί μου είνε πώς δέν τήν νοιάζει.
- Δέν έκινες καλά νά τής μιλήσης.
- Γιατί;
- Γιατί ή διανομή τών ρόλων δέν άφορά τούς καλλιτέχνας, άλλ' άπολειστικώς τή διεύθυνση του θεάτρου.

"Ένώ μιλούσε, ή φωνή του Περρέν άλλαζε διαρκώς τόνους. Στην άρχή ήταν γλυκεία καί μιλική, κωπόταν γινόνταν σοβαρή καί στο τέλος μωργήκη.

Μά κ' έγώ στο τέλος κυριεύουμου από λύσσα κ' έφευγα άπότομα, χωρίς νά τόν χωρετήσω, χτυπώντας μ' όλη μου τή δύναμη τή πόρτα.

"Οι' αυτά όμως με στενωχωρούσαν ύπεροβολικά καί περνούσα νύχτες δόλοληρες κλάγοντας. Τότε άκρωδώς έπιασα ένα άτιλέ, γιά νά καταγινομαι με τή γλυκιά. Μή μπορώντας νά δαπανήσω όλες μου τίς δυνάμεις στο θεάτρο, τίς άφέριωσα στην έξυμνηστρία μάς άλλης τέχνης. Κι' άρχισα νά εργάζομαι στή γλυκιά με μά τρελή θέρημ. Έτσι σημείωσα γοήγορα μεγάλες προόδους. Τό θεάτρο μου είνε γίνε πεί άπόφορο. Έκωνα κάθε πρωί στις όχτώ τόν περιπότο μου με όλογο καί στις δεκα βροσκουόμου στο άτιλέ μου, όπου φοραόμου σκεδόν δόλοληρη τήν ήμέρα μ' έλάχιστες διακοπές.

Μά ή ύγεια μου, που ήταν πάντα πολύ λεπτή, ύπέσθη λόγω γοήγορα τόν άντίχτυπο τών προσπαθειών μου αυτόν.

"Άρχισα νά φτίνω αίμα κατά τρόπο τρομαχικό μ' έμένα όρες δόλοληρες άναίσθητη. Δέν πήγαινα πεία στή «Γαλλική Κομωδία», παρά μόνον όταν με καλούσε εκεί ή ύπηρεσία μου.

"Ένωμεταξύ ό φίλοι μου άρχισαν ν' άνησυχούν τρομακί. 'Ο Περρέν έγινε ένήμερος τής καταστάσεώς μου κ' έπειδή τόν έπέλειαν συγχρόνως ό τύπος καί τό ύπουργείο, άποφάσε νά μου δώση ένα δημογικό ρόλο στή «Σφιγγας» του 'Οκταβίου Φεγιά. Τόν πρωτόπεινα ρόλο τόν είνε καί στο έργο αυτό ή Κρουαζέτ, μά κ' έγώ βόρημ τό δικό μου ρόλο τόσο γοητευτικό, όποτε άποφάσα νά τόν μεταβάλω σέ πρωτόπεινα. Έτσι στή «Σφιγγας» θά ύπήρχαν δύο πρώτοι ρόλοι.

"Η πρόβος στην άρχή προχωρούσαν άκρωτά καλά, μά όταν είδαν όλοι πώς ό ρόλος μου άρχιζε νά παίρη περυσότερη σημασία άτ' όση του έδωκαν, τά πράγματα άλλαξαν.

"Η Κρουαζέτ νευριάζοταν κ' ό Περρέν θύμωσε μαζί της, πράγμα που με διασκέδαζε. Έπίσης κ' ό συγχάρεσις του έργου 'Οκταβίου Φεγιά, άνθρώπος λεπτός, γοητευτικός, κωλοσπαφειμένος καί ειλκρό είδων, διασκέδαζε πρελλά μ' όλα αυτά.

ΣΤΟ ΠΟΛΥΣΕΚΕΣ : 'Η συνήθεια.

'Η Σάρα Μπερνάρ στο ρόλο του 'Ατιδέας.